

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 249/2019
21.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Радослав Тадић и Бојан Тадић, адвокати из ..., против туженог „Ваљевска пивара“ АД са седиштем у Ваљеву, чији је пуномоћник Слободан Васиљевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1713/18 од 12.09.2018. године, у седници одржаној 21.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1713/18 од 12.09.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 205/15 од 20.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. 935 од 10.05.2007. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као и да тужиоцу исплати износ од 500.000,00 динара на име изгубљене зараде и да за тужиоца уплати Фонду за ПИО износ од 200.000,00 динара на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 180.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1713/18 од 12.09.2018. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда и одбијени захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог по уговору о раду од 01.05.1996. године, а почев од 05.06.2001. године трајно је распоређен на радно место ... у Служби Тужиоцу је отказан уговор о раду решењем туженог бр. 935 од 10.05.2007. године због повреде радне обавезе из члана 176. тачка 31. Колективног уговора код послодавца, која се састоји у неовлашћеном или недозвољеном изношењу производа и друге имовине предузећа. Према образложењу решења, тужилац је дана 01.03.2007. године заједно са запосленима ББ, ВВ и ГГ, самовољно без налога, знања и одобрења непосредног руководиоца, у пословном кругу послодавца најпре уговарио прохромску посуду – тело филтера са куполом тип „...“ 150/16 на камион у власништву туженог. Затим су натоварену предметну посуду изнели из предузећа и превезли је на друго место ван круга предузећа, где им је приликом истовара помагао још један радник туженог. Пре доношења оспореног решења, тужилац је добио упозорење о разлозима за отказ уговора о раду, на које се изјаснио да нису испуњени услови за отказ, јер је сматрао да је рачунополагач, као један од учесника, имао потребна документа за изношење прохромске посуде из предузећа. У току поступка је утврђено, да тужилац није имао путни налог шефа возног парка, као свог непосредног руководиоца, за изношење и превоз имовине од круга послодавца па до било ког другог места ван предузећа. Исто тако, ни директор туженог није донео било какву одлуку, отпремницу или реверс и није дао одобрење да се прохромска посуда износи из предузећа. Против тужиоца и других запослених лица, учесника догађаја, вођен је кривични поступак и окривљени су ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 2. КЗ, због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, враћање на рад и накнаду штете због незаконитог престака радног односа.

Према члану 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05...), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Чланом 176. став 4. тачка 31. Колективног уговора туженог, прописано је да повреду радне обавезе чини неовлашћено или недозвољено изношење или покушај изношења производа и друге имовине предузећа, због чега се може отказати уговор о раду.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац заједно са још четири радника туженог, без дозволе и овлашћења надлежних лица, изнео прохромску посуду из предузећа и да је на тај начин учинио повреду радне обавезе утврђену општим актом послодавца. Супротно наводима ревизије, постоји кривица тужиоца за тежу повреду радне обавезе и поступци које је тужилац учинио не могу се правдати заблудом, односно погрешним уверењем да поступа по одобрењу послодавца. Околности да није

било писаног нити усменог налога за превоз и изношење робе издатог од шефа возног парка или директора туженог, као и чињеница да је тужилац дугогодишњи радник туженог у служби ..., упућују на закључак да је тужилац имао односно могао да има свест о забрањености свог понашања. Како је тужилац својом кривицом учинио тежу повреду радне обавезе која му је оспореним решењем стављена на терет, за отказ уговора о раду су испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду.

Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду упозорио тужиоца на постојање разлога за престанак радног односа и тужилац се изјаснио на ово упозорење, чиме му је омогућено право на одбрану. Како је отказ уговора о раду законит, тужени није у обавези да тужиоца (по његовом захтеву) врати на рад и да му накнади штету, у смислу члана 191. ст. 1. и 2. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, на основу члана 165. Закона о парничном поступку у вези са чланом 153. став 1. истог закона, јер одговор на ревизију није био потребан.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић